

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 13 (401) |

Субота, 29 березня 1975 р.

Ціна 2 коп.

В ДЕНЬ СУБОТНИКА

Труidвники Кам'янець-Подільського УВП палко підтримали заклик московських робітників провести 19 квітня комуністичний суботник.

На нашому підприємстві вже стало традицією зустрічати день народження В. І. Леніна гідними трудовими подарунками. І на цього-річного суботника колектив швейників зобов'язався випустити готової продукції на суму 9945 карбованців.

В день комуністичного суботника бригадою № 1 буде випущено 200 штук костюмів, бригадою № 2 — 200 штук костюмів, бригадою № 3 — 220, бригадою № 4 — також 220 штук костюмів.

Крім того, в день суботника, трудівниками УВП намічається упорядкувати територію підприємства, висадити 40 штук дерев, привести в належний стан приміщення УВП та інше.

В. КУЗЬМИНСЬКА,
перекладач Кам'янець-Подільського УВП.

ОСОБИСТІ П'ЯТИРІЧКИ — ВИКОНАНІ

Високими трудовими здобутками зустріли трудівники Ужгородського учбово-виробничого підприємства № 2 завершальний рік п'ятирічки.

27 передовиків колективу на сьогодні вже завершили виробничі завдання п'ятирічки. Так, у рахунок 1977 року працюють закрійник В. Сотингер, бригадир бригади виворотників Г. Сенінець, швея К. Пирожук та багато інших трудівників.

Успішно справився колектив із виробничим завданням 3-х місяців року. Колектив виконав план березня з реалізації продукції на 112 процентів.

Колектив підприємства докладає всіх зусиль для дострокового завершення планових завдань п'ятирічки в цілому.

І. КАРНАФЕЛЬ,
заст. директора УВП по навчально-виховній роботі.
м. Ужгород.

ПОЗДОРОВЛЯЄМО

За заслуги в розвитку радянського образотворчого мистецтва Президія Верховної Ради Української РСР своїм Указом від 18 березня цього року присвоїла художнику, за-служеному діячу мистецтв УРСР Саенку Олександрові Феропонтовичу почесне звання Народного художника Української РСР.

ПРО ЗАПРОВАДЖЕННЯ НОВИХ УМОВ ОПЛАТИ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВАХ УТОГ

В «Нашому житті» від 15 лютого цього року в одній із статей йшла мова про конкретні строки запровадження нових умов оплати праці, порядок та особливості проведення перегляду розрядів робіт, нормування праці тощо.

У цій статті мова піде про деякі особливості запровадження нових умов оплати праці для керівних, інженерно-технічних працівників та службовців. Роботу по переведенню на нові умови оплати праці цієї категорії працівників слід розпочати з розроблення та впровадження на всіх підприємствах і об'єднаннях посадових обов'язків та кваліфікаційних вимог до керівних, інженерно-технічних працівників і службовців, керуючись при цьому кваліфікаційними довідниками (частина I та II), що були надіслані кожному підприємству в 1973, 1974 роках.

— В швейній галузі група визначається в залежності від обсягу виробництва по нормативній вартості обробки (НВО—1963 р.).

— В деревообробній галузі в залежності від обсягу виробництва з урахуванням коефіцієнта складності меблів.

Після правильного визначення групи по оплаті праці підприємствам та об'єднанням, слід правильно визначити найменування посад працівників відповідно з встановленою ними роботою та галузевими схемами посадових окладів, керуючись при цьому постановою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР та ВЦРПС від 12 грудня 1972 року за № 842 та типовими штатами, затвердженими Радою Міністрів УРСР від 8 жовтня 1968 року для учбово-виробничих підприємств Товариства.

На підприємствах Товариства діє безцехова структура управління. Цехи можуть бути організовані в тих випадках, коли чисельність робітників становить не менше 100 чоловік, а на допоміжних, ремонтно-інструментальних дільницях не менше 40 чоловік; посада старшого майстра вводиться тоді, коли йому підпорядковані два-три виробничих майстри.

Слід мати на увазі, що в окремих групах VI—VII по оплаті пра-

ці керівних та інженерно-технічних працівників — відсутня посада головного інженера виробництва. В цих випадках необхідно залишати посаду заступника директора по виробництву.

Досвід роботи по переведенню на нові умови оплати праці трудівників Донецької та Ворошиловградської областей показав, що під час визначення посадових окладів заступнику директора по виробництву та учбово-виховній роботі, а також помічникам директора по матеріально-технічному забезпеченню були допущені помилки. Слід пам'ятати, що розрахунок мінімального та максимального посадового окладу кожного із заступників проводиться так: береться на 20 процентів нижче мінімального посадового окладу директора і це буде мінімальним посадовим окладом заступника директора, а на 10 процентів нижче максимального посадового окладу директора і це буде максимальний посадовий оклад заступника директора. Наприклад, посадовий оклад директора підприємства V-ї групи по оплаті праці керівних та інженерно-технічних працівників металообробної галузі становить 190—200 карбованців на місяць. Тоді мінімальний та максимальний посадові оклади заступника директора дорівнюватиме 152—180 карбованців, 20 процентів від 190 дорівнює 152 крб. і 10 процентів від 200 крб. дорівнює 180 крб.

$152 + 180 = 332 : 2 = 166$ карбованців середній.

Помічникам директора по матеріально-технічному постачанню посадовий оклад встановлюється на 30 процентів нижче директора. Принцип розрахунку такий же, як і в заступників.

При визначенні посадових окладів працівникам в межах мінімальних та максимальних розмірів в цілому по підприємству, об'єднанню слід обов'язково виходити на середній розмір. Під час проведення роботи по переходу на нові умови оплати праці необхідно:

— визначити перелік посад в цехах та на дільницях, яким, у

зв'язку з особливостями виробництва (шкідливі та важкі умови праці) будуть встановлені підвищені посадові оклади у встановлених розмірах. Підвищені посадові оклади окремим працівникам можуть бути встановлені лише тим, які за своїми обов'язками постійно або більше половини свого робочого часу знаходяться в цехах або на дільницях, де робітники оплачуються по тарифних ставках, що встановлені для шкідливих умов праці.

— Необхідно визначити висококваліфікованих майстрів та інших інженерно-технічних працівників, яким виплачується і планується виплачувати надбавки до посадових окладів в розмірі до 30 процентів. Такі надбавки слід розглядати як особливий вид матеріального заохочення, що пов'язаний з конкретними виробничими показниками, досягнутими певними працівниками.

До речі, слід відмітити, що на багатьох підприємствах Товариства в даний час проводиться неправильне визначення категорії працівників, яким необхідно виплачувати надбавку до посадових окладів в розмірі до 30 процентів. Всю суму, що визначена Центральним правлінням УТОГ для цієї мети, керівники підприємств і об'єднань розподіляють по 10, навіть по 5 карбованців майже всім майстрам та інженерно-технічним працівникам. Такий розподіл зазначеного фонду не досягає своєї мети, не стимулює до підвищення кваліфікації працівників, не мобілізує майстрів та ІТП на досягнення конкретних виробничих показників, а сприймається як обов'язкове механічне, (штучне) підвищення заробітної плати.

Службовим працівникам, які виконують функції матеріально-технічного постачання та збуту, які займаються доборою та навчанням кадрів, бухгалтерам, надбавки і розміри до 30 процентів не передбачаються.

В. ГАЛЕТА,
начальник відділу праці та заробітної плати ЦП УТОГ.

З УРАХУВАННЯМ НОВИХ ВИМОГ

На республіканських курсах підготовки і підвищення кваліфікації працівників і спеціалістів УТОГ 18—20 березня відбувся семінар голів обласних відділів та ревізійних комісій.

На відкритті семінару виступив голова президії Центрального правління Товариства А. Х. Семко. Він коротко підвів підсумки роботи за минулий рік, про які детально говорилося на IX пленумі ЦП УТОГ, сформулював завдання, поставлені перед Товариством на завершальний рік п'ятирічки.

Завдання, плани, підкреслювалося на семінарі нелегкі, відповідальні. Втілення їх в життя вимагатиме наполегливої праці всіх ланок Товариства. Але це реальні плани. Запорукою їх виконання є високе трудове і політичне піднесення, що призведе в усіх колективах підприємств та організацій УТОГ, новий размах соціалістичного змагання.

В наш час, підкреслювалося на семінарі, Комуністична партія робить особливий наголос на підвищенні відповідальності, організованості і діловитості в роботі, розвиток ініціативи, непримиренності до недоліків в усіх сферах нашої діяльності. Про це нагадують нам рішення грудневого Пленуму ЦК КПРС, січневого (1975 р.) Пленуму ЦК Компартії України, Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу. Йдеться про підвищення ефективності всієї нашої роботи — політичної і організаторської, про рішучий перехід до якісних факторів економічного, соціального і культурного розвитку.

В світлі нових вимог партії і були розглянуті підсумки зробленого обласними відділами за минулий рік, їх стиль і методи керівництва, планування і здійснення наміченого.

Будуючи свою діяльність у відповідності з вимогами Статуту й інструкцій УТОГ, обласні відділи більше приділяли уваги питанням виробничо-господарської діяльності, організації соціалістичного змагання і розвитку руху за комуністичну працю. Посилились зв'язки клубної роботи з виробництвом, з життям і діяльністю трудових колективів. Однак, ця проблема вирішується ще повільно, не скрізь продумано, планомірно, творчо.

Зроблено наголос на організаторській роботі, наданні допомоги на місцях, предметному навчанню кадрів, підвищенню професійного рівня працівників облідділів і закладів, навчанню багаточисленного активу, зокрема, голів первинних організацій, бюро.

Добре ця робота поставлена в Львівському, Житомирському та інших облідділах. Наприклад, Львівський облідділ за рік провів 10 обласних семінарів з 217 активістами і 12 інструктивних нарад з керівними працівниками.

Однак, далеко не всі облідділи по справжньому піклуються про виховання активу, його навчання. Ще слабо здійснюють вони керівництво громадськими комісіями, створеними при облідділах, не скрізь планується їх робота, заслуховується на засіданнях президії. Мало робиться на місцях по зміцненню і дальшому розвитку громадських начал у діяльності облідділів і культзакладів, пошуку інших форм залучення до роботи і виховання активу.

Було звернуто увагу учасників семінару на серйозні недоліки і упущення в плануванні роботи облідділів, зокрема, засідань президій, на загальність планів, їх відрив від життя, неоперативність, на низьку якість постанов, що приймаються (не завжди вони доходять до виконавців, оскільки написані розпливчасто, не наголошують уваги на головному, нечітко ставлять завдання). Не скрізь акуратно і точно, правильно оформляються ділові папери.

Відбулась ділова розмова про стан перевірки виконання намічених заходів. Життя постійно перекоує, що успіх в роботі значною мірою залежить від того, яке місце в організаційній діяльності займає перевірка виконання. Підкреслювалося, що перевірка виконання і фактичне виправлення стану справ невіддільні одне від одного, становлять єдине ціле. Порушення цієї єдності веде всяке рішення до провалу. Наводилися приклади формального ставлення до підготовки і прийняття постанов: фігурує набір загальних слів типу «забезпечити», «поліпшити», «підняти рівень» і таке інше. І жодного слова про те, як, яким шляхом, про терміни і відповідальних за оте «забезпечення».

Було нагадано, що прийняття обгрунтованих, конкретних рішень, дієвість, доведений до кінця контроль за їх виконанням повинні стати справою першочерговою, стилем в роботі.

На семінарі було зроблено розбір за змістом, спрямованістю об'єктивності активу ревізійних комісій по перевірці роботи обласних відділів і підвідомчих організацій та закладів. Акти повинні давати уявлення про те, як виконані пропозиції і критичні зауваження попередніх перевірок, стан справ на місцях, характерні недоліки і упущення, висновки, на що слід звернути увагу.

На жаль, не всі представлені акти відповідали цим вимогам. Це свідчить про те, що деякі ревкомісії формально підійшли до перевірок, про обмеженість простою констатацією, позитивними даними, недотримання вимог інструкцій.

Учасники семінару поділилися досвідом організаційно-масової і виховної роботи. Змістовним і цікавим був виступ голови Житомирського облідділу УТОГ О. Д. Тверської. Вона перекоуливо розповіла про форми і методи роботи з глухими, що мешкають в сільській місцевості, про творчі знахідки, новий зміст, яким наповнюються старі форми. Цікаво проводяться тут кущові зльоти, вшанування передовиків праці. На честь 30-річчя Великої Перемоги в області почалась урочиста естафета під девізом «В праці, як в бою». Обласні і низові відділи вміло використовують старі й нові форми роботи, на ділі по крупинках збирають набутий досвід.

З великим інтересом вислухали учасники семінару й виступ голови Сумського облідділу А. К. Мишинцева, який поділився досвідом керівництва низовими відділами і первинними організаціями, роботи з активом у його навчанні та вихованні. Тут регулярно проводяться семінари та наради, уважно слідкують за зростанням голів первинних організацій, заохочують їх ініціативу, самостійні дії.

Про роботу з кадрами культзакладів детально розповіла голова Одеського облідділу В. І. Семенова. Вона навела ряд прикладів творчої, вдумливої роботи керівників низових відділів та клубів, їх ініціативи і постійної турботи про духовний, культурний розвиток глухих, їх трудову діяльність, участь в соціалістичному змаганні. Так, наприклад, в цьому може служити зразком Роздільнянський відділ і клуб, який очолює Є. П. Сергієнко.

Добре працює й Болградський клуб, на базі якого щорічно проводиться День працівника сільського господарства з участю представників місцевих, партійних і радянських органів.

На семінарі виступила заступник голови президії Центрального правління УТОГ М. І. Неплюй. Високо оцінивши набутий обласними відділами досвід в організаційно-масовій і масово-політичній роботі, особливо по обслуговуванню сільських глухих, вона підкреслила, що головною метою нашої діяльності є: закріпити й підняти ще вище трудову активність членів УТОГ, надати ще більшого значення узагальненню і поширенню передового досвіду, орієнтувати учасників змагання на дострокове завершення планів п'ятирічки.

А. САВИЦЬКИЙ,
ст. інструктор оргвідділу ЦП УТОГ.

ЗВІТУЄ ДЕПУТАТ

Понад п'ятнадцять років працює на Житомирському учбово-виробничому підприємстві швейно-експериментальної дільниці Надія Яшук. За своє багаторічне бездоганну працю швея виготовила чимало зразків найрізноманітніших швейних виробів. Слід сказати, що діяльність Надії Яшук не обмежується експериментуванням. Вона й сама приймає активну участь в запуску нових швейних виробів у виробництво, а також особисто навчає швей-мотористок оволодінню процесом виготовлення нових виробів. Досвідчений робітниця домагається найвідповідальніших завдань.

Успішна трудова діяльність Н. Ф. Яшук поєднується з громадською. Вона активний член товариства раціоналізаторів підприємства. Внесла багато раціоналізаторських пропозицій, які дали чималий економічний ефект.

Великим авторитетом користується Н. Ф. Яшук у колективі Житомирського УВП. Вона обрана профгрупоргом, а також членом комісії народного контролю. Але на цьому громадська діяльність трудівниці не обмежується. Ще в 1971 році її було висунуто і обрано депутатом Житомирської міської Ради депутатів трудящих.

Нещодавно Надія Яшук в приміщенні Житомирського будинку культури УТОГ звітувала перед виборцями про свою діяльність, яка одностайно одержала добру оцінку присутніх.

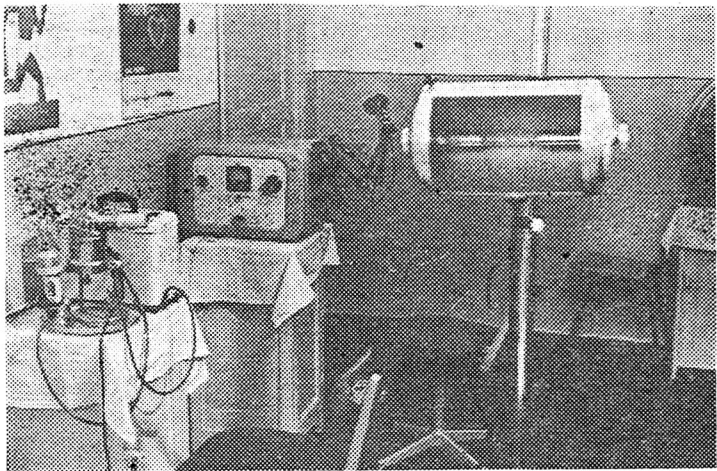
М. ГУРМАН.

У ПОШУКАХ РЕЗЕРВІВ

У рішеннях XV з'їзду профспілок вказується, що головним завданням профспілок є «вчити маси комуністичному ставленню до праці і суспільної власності, проявляти більше ініціативи й наполегливості в поліпшенні умов праці, побуту й відпочинку трудящих».

Немало в цьому напрямку зроблено та робиться на нашому підприємстві. Питання поліпшення умов праці постійно у полі зору партійної організації і місцевому профспілці.

Так, останнім часом на засіданнях місцевого, зокрема, обговорювалися питання реконструкції вентиляційних установок на плетильній дільниці II-го корпусу, встановлення пухообдувачів на мотальній дільниці, реконструкції системи освітлення території УВП, механізації праці робітників, зайнятих на вантажно-розвантажувальних роботах, і ряд інших.

На сьогодні на підприємстві створені необхідні умови для безпечної і високопродуктивної праці. Цехи УВП просторі, світлі, з доброю вентиляцією. В кожному цеху є необхідні побутові кімнати, є автомати «Газована вода». На підприємстві діє чудова робітничка їдальня на 50 посадочних місць. Обслуговуючому персоналу її присвоєно звання «Колектив комуністичної праці».

Мені не щастило. Двічі побував у Вінниці республіканський театр міміки та жести глухих «Райдуга» і жодного разу я не зміг піти на виставу. Для того були причини. А вінничани бачили «Легенду про «Райдугу» і «Зримі ритми», про які довелося чути самі суперечливі відгуки.

І ось третій приїзд театру. Естрадний огляд «Повернена пісня». Назва багатообіцяюча, а разом з тим і ризикована: чи зможе зміст і виконання підтвердити широту задуму? Адже мова про нечуючих, хто не чує пісні, ніколи не чув її і не почує. Чи зможуть артисти повернути їм пісню мовою жестів і міміки, всією сутністю своєї майстерності — бо інакше не можна — чи зможуть озвучити тишу, та так, щоб її почули не одні глухі, а й ті, хто прийшов на зустріч з театром?

Нарешті, перші такти музики, перші слова ведучих О. Мізгірьової, В. Стьопкіна...

І відчуття невпевненості — артистів і зали. Можливо, це має суб'єктивне, але поки не видно зв'язку співдружності — від серця до серця, немає єдності виконавців і глядачів. Поки — невизначеність, а до справжньої майстерності ще якась не переступлена грань.

І чередуються один за другим номери ревію: етюд «Два малярі», пісня «Видаєм світанки на-гора». Світлові ефекти чудові, вони хвилюють, створюють ілюзію справжності. А суть?

Ось «Два малярі». Проглядається сюжет, тема — робоча. Проте, виконати дожину не дуже складних акробатичних трюків задля того, щоб «пофарбувати» високе місце на стіні — для чого це? Для трюків? Згадаємо, що в справжньому мистецтві виправдане все,

В добре обладнаному медпункті кожний трудівник може одержати необхідну консультацію і допомогу, проходити фізіотерапевтичне лікування. Систематично проводяться тут і профілактичні медичні огляди трудящих кваліфікованими спеціалістами.

На черзі — реконструкція робочих місць на пакувальній дільниці. Якщо ретельніше технологічний процес операції накатки виробів доводилося виконувати стоячи, то зараз випробовується накаточна машина, яка дозволить виконувати ті ж операції сидячи і підвищити продуктивність праці на 5 процентів.

Для поліпшення праці прибиральниць будуть придбані пневмомашини для миття вікон. Разом з тим, намічено ще ряд захо-

дів, впровадження яких дасть змогу піднести культуру праці на підприємстві на ще вищий рівень.

Благо людини — вища мета нашої партії і держави. І саме в ім'я здійснення цієї мети виконують профспілки під керівництвом партійних організацій свою історичну роль.

Профспілкова організація Садгирського УВП добре розуміє свої завдання, діє так, як того вимагає життя.

М. ПРИВАЛОВ.

На знімку: кімната медпункту Садгирського УВП.

ЧИ ПОВЕРНЕНА ПІСНЯ?

навіть дрібниці. Коли дивився на виконавців етюду, мимоволі згадується: якщо на стіні в першому акті висить рушниця, то вона повинна в третьому акті вистріляти... Тут рушницю багато, та стріляють вони холостими.

«Пісня про міліцію» і пантоміма, що її супроводить, взагалі штамп і дуже затертий. А перше відділення підходить до кінця. «Не плач, дівчино» — це уже сюжет, в ньому є гумор, добра посмішка...

І раптом натягуються струни, підтягуються глядачі. Тихо-тихо, — і грізні тони світла падають на танцюючих дівчат, на мирне життя. Війна, солдати, битва зі смертю. «Батьківщина-мати». Зараз, коли скрізь відчувається переддень 30-річчя Перемоги, свята світлого і сумного, ця тема дуже важлива і актуальна.

Помирають бійці. Сумує і пам'ятає їх Батьківщина. І білі журавлі. Такий важкий, такий повільний помах їх крил... І всім згадується відомий вірш Расула Гамзатова «Журавлі». І почуття високої світлості, причетності до великого — скорботи і суму, і торжества життя, яке захоплює зал, підіймає людей, їх свідомість і серця над буденністю. І, несподівано виникнувши, виразно просліджується

зв'язок артистів і глядачів. Ось вона, сила правди життя і правди мистецтва, музика повернутої пісні!

Доводиться співчувати, що після фіналу першого відділення, що стало стержнем всієї програми, відбулися номери куди меншого напруження. Звичайно, на одній кінцевій ноті грати неможливо, і не вина артистів у тому, що танець «Парасольки», «Привіт Доллі» дивилися вже по інерції. Все було добре, танці вивчені, костюми чудові, відмінно підібрані сценічні атрибути, але після сходу сонця хіба помітні електричні лампи, як би яскраво вони не горіли? Якщо говорити про вину, то це вина постановників, що забули відоме правило: кінець — справі вінець.

Особливо це стосується циркових номерів, які за рівнем виконання мають бажати кращого. А клоунада «Бокс» взагалі б не повинна з'являтися в репертуарі такого театру, тим більш, під назвою «Повернена пісня». Дуже вже відома ця клоунада, її бачили всі по телебаченню і в більш кращому виконанні. Правда, вона викликала сміх глядачів, але сміх звичайний, передбачений. А суть мистецтва — новизна і оригінальність. Зрозуміло, серед циркових номерів є і вдалі, наприклад, вдав-

ся еквілібр на драбині у виконавці Н. Бірлендьяну.

В цілому, друге відділення явно поступалося першому і в художньому і в ідейному значенні.

То ж чи вернули пісню? Щонайбільше — ні, пісня ще попереду, але по тому, що показав театр вінничанам, за відгуками глядачів — тих хто чує і хто не чує, за можливостями, що ховає в собі музика жести — вона буде повернена.

Можливо, для того, щоб її повернути, колективу театру необхідно зійти з уже звичних шляхів, відійти від спроб повернення шляхом наслідування, знайти інший шлях. Діло за талантом і працьовитістю, за пошуком свіжих, оригінальних рішень.

Зрозуміло, можна було б сказати, що гастролі «Райдуги» пройшли успішно, що вони стали святом для багатьох нечуючих Вінничок. Так воно і було, бо не часто буває у нас театр. Та що дасть театру пустопорожня хвала? Тільки шкоду, тільки зниження почуття відповідальності. Хіба цього хоче колектив? Цікаво, що вже багато років живе театр, а поки не видно жодного критичного огляду його роботи.

«Райдугі» багато дано, більше до неї й вимог, і щоб їх оправдати, вона повинна сіяти все новими і новими кольорами.

М. НИРОВ.

(Закінчення в наступному номері).

У ПРАЦІ, ЯК В БОЮ

Після двох років чекання нарешті — в дорогу... З міста Калініна щойно сформовану десантну групу було відправлено в напрямку Києва. Цей день, 28 жовтня 1943 року назавжди запам'ятався Олександр Михайловичу Воронову і взводу його мінометників, який з іншими частинами одержав завдання відіізати німецьким загарбникам шлях до Житоку.

Бої розпочалися жорстокі і кровопролитні. Німці з упертістю приречених чинили опір. Саме тоді на підступах до Києва прорвалися в тил наших військ, де їх менше всього сподівалися, німецькі самохідки. Біля 76-міліметрової в цей час не було обслуги і, здавалося, станеться непоправне. Олександр Воронов кинувся до гармати. На обліку кожної хвилини. Ставеві потвори все ближче. Молодий командир цілиться. Постріл. Другий, третій... Кілька самохідок уже задиміло, а решта повертає назад. Воронов продовжує вести прицільний вогонь, поки не прибуває підмога.

Перший бій. Перше бойове хрещення і перемога над ворожими танками. Так відкрив свій бойовий рахунок на полі бою колишній курсант Тихоокеанського флоту, а тепер командир взводу, захищаючи рідну землю, приймаючи участь у визволенні столиці Радянської України. За цей бій О. М. Воронова було нагороджено орденом Вітчизняної війни II ступеня.

Кожний з восьми членів гарматної обслуги міг би поступити так, як їхній командир. Всі вони були відмінниками артилерійського і мінометного вогню, кожен, при потребі, міг замінити пораненого товариша, зустріти ворога, як належить радянському солдатів. Ось вони, бойові друзі — побратими: О. М. Воронов — командир взводу, Григорій Блоценко — командир обслуги, Олександр Осокін і Кириченко — наводчики, Григорій Хренов — заряджаючий та підносики снарядів Анатолій Погодін, казах Уткубаєв і азербайджанець Гурсев, яким довелося ділити нелегкі випробування фронтних доріг.

Коли контузило Воронова, командування взводом прийняв на

себе Г. Блоценко, а обслугою — О. Осокін. Але розлучитися з фронтовими друзями напередодні закінчення війни Воронов не зміг і відмовився залишитися в медсанбаті... Це буде потім, а поки-що...

Після звільнення столиці України бійці артилерійського взводу Воронова разом з армією гнали німців з рідної землі на захід. Звільняли Угорщину, Австрію, Чехословаччину. Важкі бої все частіше розгорялися на підступах до ворожого лігва. Віхами цих боїв лишалися міста Будапешт, Мор, Зіраз, Вепрем, Секешфехервар, Відень і Енґінг, де Воронова було поранено й контужено. У травні 1945 року, поспішаючи на допомогу повсталій Празі, бійці Воронова, як і інші частини радянських військ недалеко від чехословацької столиці одержали повідомлення про капітуляцію гітлерівської Німеччини і переможне завершення війни.

Пізніше через погіршення слуху, що сталося в наслідок контузі, О. М. Воронова, після більш як

семирічного перебування в армії було демобілізовано і колишній солдат переходить до мирного життя. З 1951 року і по сьогоднішній день він працює на Дніпро-Дзержинському УВП УТОГ.

У колективі цього підприємства добре знають і поважають вже немолодого чоловіка. Як висококваліфікований спеціаліст, він охоче допомагає молодим виробничникам і його невисоку постать можна побачити то в одному, то в іншому цеху підприємства, де чекає невідкладна робота — особливо в ці дні, коли відбувається переозброєння підприємства і підготовка робітничих кадрів до роботи на більш досконалому устаткуванні по виготовленню кріпильних виробів. Комуніст О. М. Воронов завжди там, де важче, куди кличе його обов'язок.

Напередодні всенародного свята — 30-річчя Великої Перемоги мільйони трудівників готують Батьківщині свої трудові подарунки. З ними на Вахту Перемоги став і кавалер шести бойових нагород Олександр Михайлович Воронов — колишній воїн, а нині рядовий трудового фронту.

Ф. САВЕНКО.

УДАРНУ ПРАЦЮ—П'ЯТИРІЧЦІ

Під таким девізом пройшов нещодавно у Чернівецькому будинку культури УТОГ урочистий вечір трудової слави, присвячений ударникам комуністичної праці дев'ятої п'ятирічки — кращим виробничникам Чернівецького УВП.

У своїх промовах на вечорі директор підприємства В. М. Ільницький та голова місцевого профспілки, вихователка гуртожитку робітничої молоді В. П. Петрова, розповідаючи про досягнуті успіхи колективу у соціалістичному змаганні підкреслили, що тільки минулого року понад план Чернівецьким УВП реалізовано трикотажних виробів на суму 74 тисячі карбованців. При цьому, випущено понад план валсової продукції на 42 тисячі карбованців (16 тисяч 200 одиниць трикотажних виробів).

Добре трудяться колектив підприємства і цього року. На сьогодні вісім робітників працюють уже в рахунок десятої п'ятирічки.

На вечорі був присутній секретар обласного комітету профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств П. І. Язівець, який поздоровив трудівників УВП з досягнутими успіхами у виконанні планових завдань і вручив знаки «Ударник дев'ятої п'ятирічки», цінні подарунки та поздоровчі листівки.

Від імені нагороджених виступила ветеран праці М. П. Пронічук, яка розповіла молоді про те, який шлях розвитку пройшло Чернівецьке УВП з часу його організації по сьогодні, закликала зміцнювати і множити кращі трудові традиції робітничого колективу, гідно зустріти 30-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

Л. КЕСАРЕВ,

заступник директора УВП по навчально-виховній роботі.

ЗМАГАННЯ В ДІ

присуджено 1 місце, перехідний Червоний прапор підприємства і грошова премія Друге місце зайняла бригада № 7, де майстром В. В. Панасенко. Цій бригаді вручений Червоний вимпел і друга грошова премія.

Між дільницями перемогла підготовчо-експериментальна дільниця під керівництвом майстра Л. С. Головатюк, який також присуджена грошова премія.

Великих успіхів у трудовій діяльності добилися такі трудівни-

ці: крейдувальниця М. І. Оленчук, настільниця Л. В. Гузичко, швей-мотористки Н. К. Берегова, А. К. Лещ, М. І. Щелудько, В. М. Козленко, Н. І. Миць, які працюють нині в рахунок 1976 року. Закрійник В. І. Федорцов працює в рахунок 1978 року, а швачки-мотористки Н. І. Валуйська та З. П. Пелих — в рахунок 1977 року.

Колектив Полтавського УВП № 1 не шкодує зусиль для дострокового виконання завдань завершального року дев'ятої п'ятирічки.

В. ДОЛГІН.

«Є ПРОПОЗИЦІЯ!»

Натхненно несе трудову вахту дев'ятої п'ятирічки токарь Садгирського УВП Іван Дмитрович Гатнянський.

Небалакучий, зовні спокійний, витриманий, в душі він завжди горить. Завжди виношує в собі якусь ідею, щось зважає, яку б роботу йому не доручили. І лише тоді, коли вже виплекає щось, виносить, внутрішнє горіння раптом проривається назовні: «Є пропозиція!.. Буде непоганий

ефект!» Іван Дмитрович наполягає на негайному впровадженні її у виробництво.

За чотири роки і два місяці поточної п'ятирічки ударник комуністичної праці І. Д. Гатнянський, кращий раціоналізатор підприємства, подав уже понад 20 пропозицій із загальним умовно-річним економічним ефектом близько семи тисяч карбованців.

З початку завершального року п'ятирічки він щомісяця подає по пропозиції. Загальний економічний ефект від вже поданих цього року пропозицій становить близько 2,8 тисячі карбованців.

На фото: І. ГАТНЯНСЬКИЙ.

Фото і текст Л. АЛЕКСЕЄВОЇ.

Цими днями в Стрийському будинку культури глухих відбулась хвилююча зустріч членів УТОГ з персональним пенсіонером республіканського значення, членом КПРС з 1920 року Борисом Андрійовичем Постновим.

Вже довгу життєву ниву перейшов комуніст Б. А. Постнов. 1919 року він добровольцем вступив до лав Червоної Армії, боровся з білогвардійськими полчищами Колчака і Юденича, брав участь у розгромі контрреволюціонерів на Кубані та Північному Кавказі, виконував різні відповідальні завдання партії.

Трудова і ратна доблесть Б. А.

Все радувало сьогодні Сергія: і чарівний весняний ранок, і наближення нового трудового дня. В думках уже поринав у свої щоденні турботи. І хоч дорога до машинобудівного заводу не така вже й довга, та за час проїзду багато встигає про що передумати, згадати.

ЙОГО ВНЕСОК

...Ось бачить себе Сергій босонігим хлопчиком в оточенні безтурботної ватаги таких же ровесників. Цілий день гасали по лісі. Гралися у війну. А коли на місто чорними круками впала звістка про війну справжню, ще неспроможні були осмислити своїм дитячим розумом, скільки лиха і страждань принесе вона людям. І вже потім, коли на власні очі побачив, як знущалися фашистські нелюди над односельцями — по-дорослому зрозумів усе. Відкотилися на захід воєнні грози, вставали з руїн міста і села країни. В повоєнні роки на долю Сергія випало зазнати важких випробувань. Разом з батьком ходив заробляти хліб для всієї родини.

Рано, дуже рано вийшов Сергій на самостійний трудовий шлях. В 16 років прийшов він у робітничу сім'ю взуттєвиків. Лише один місяць навчання у досвідченого фахівця і він уже майстер по пошиву та ремонту взуття. На долонях з'явилися перші трудові мозолі. Може так би й залишився на цій роботі, та якась невідима сила вабила його до металу. В 1953 році його прийняли в свою сім'ю машинобудівників. Майже самотужки опановував слюсарною справою. З того часу і по нині Сергій Дмитрович працює слюсарем-складальником Радомишльського ма-

шинобудівного заводу імені Жовтневої революції. З перших днів він виявив себе кмітливим, ніколи не вмів і не любив будь-як працювати. За кожне завдання він береться з захопленням, виконує його відмінно.

Любить Сергій слюсарну справу. Коли спостерігаєш за його роботою, коли дужі руки вправно орудують інструментом, здається, що весь його погляд проміниться могутньою синьою металом. Гвинтик до гвинтика, деталь до деталі і вже зримо видно контури майбутнього виробу. Останнім часом Сергій Дмитрович працює над випуском товарів культурно-побутового призначення. В числі цих виробів ручна лебідка вантажопідйомністю 0,5 тонни, що дуже потрібна при експлуатації машин та мотоциклів. Використовується вона і в інших господарських цілях. Наприклад, для підняття вантажів. Напередодні нового року їй присвоєно державний Знак якості.

— Сергій Дмитрович, — говорить ведучий конструктор В. Т. Войтенко, — вніс чи не найбільшу частку праці, енергії та незгасного творчого горіння у поліпшення якості цього механізму. Адже це перший виріб у районі, удостоєний державного Знака якості.

Наближається знаменна подія в житті нашого народу — 30-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Колектив машинобудівників став на ударну Вахту Перемоги, давши слово виконати піврічний план до 9 травня. У перших рядах змагання йде ударник комуністичної праці, член Всесоюзного товариства раціоналізаторів та винахідників, член УТОГ Рибачек Сергій Дмитрович.

м. Радомишль,
Житомирська обл.

А. ФЕЩЕНКО.

РАДІСТЬ ПРАЦІ

завоювала почесне звання «Майстер—золоті руки». А найголовніше, що пізнала радість праці. Від цього життя стало повноцінним, вагомим.

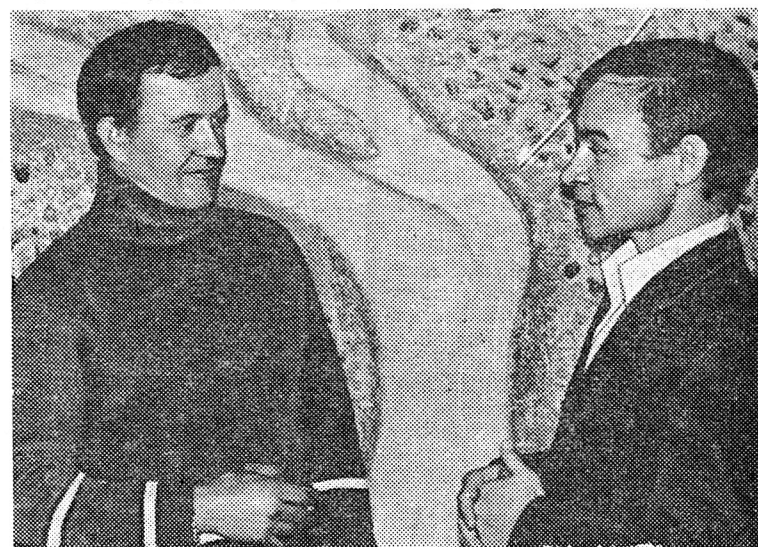
Мабуть, найбільше щастя для людини — жити турботами інших, жити для людей. Це невід'ємна риса характеру Є. О. Зелінської. І ця риса повсякчас проявляється у її трудовому житті, у взаєминах із членами бригади.

— Чудові люди працюють у бригаді оздоблювальниць, — розповідає заступник директора Бродівського УВП. У короткий строк колектив бригади освоїв випуск нової продукції — сервантів. Вже на сьогоднішній день їх виготовлено більш як 500 штук. Про високу якість оздоблення продукції свідчать перші схвальні відгуки покупців.

...Коли я вертався з оздоблювального цеху, на подвір'ї підприємства звернув увагу на Дошку пошани. На ній поряд з іншими портретами трудівни-

ків є знімок Є. О. Зелінської. Довго стояв, вдвиглюючись в усмінене обличчя трудівниці, і думав про велич людини праці, людини — будівника комунізму.

З. ФРИС.

Одним з кращих спеціалістів по ремонту устаткування деревообробного цеху № 42 Ждановського ордена Леніна заводу важкого машинобудування імені 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції вважають у колективі слюсаря-наладника Олексія Пилиповича Павлика.

Біля 10 років працює О. П. Павленко у цеху. І за цей час неодноразово за самовіддану працю відзначала його адміністрація, громадські організації Почесними грамотами та грошовими преміями. Успішно виконує трудівник свої соціалістичні зобов'язання. Працює творчо, з вогником.

Разом з колективом підприємства ударник комуністичної праці О. П. Павленко став на трудову вахту на честь 30-річчя Великої Перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками. І як завжди, член УТОГ попереду. Трудовим зав'язям подає приклад іншим. Самовідданою працею запалює товаришів по праці на подолання нових трудових рубежів.

На фото: (зліва) ударник комуністичної праці О. П. Павленко радіє з інженером-конструктором В. О. Латинцевим.

м. Жданов.

Фото І. ЛУНЄВА.

ЗУСТРІЧ З ВЕТЕРАНОМ

Постнова відзначена орденом Червоної Зірки, п'ятьма медалями.

Борис Андрійович охоче поділився спогадами про події, учасником яких він був. Розповів, зокрема, про те, як 1919 року він брав участь у відбудові Марсового поля у Петрограді, про Всесоюзний першотравневий комуністичний суботник, який відбувся 1 Травня наступного року.

— Важко передати словами ту радість і той ентузіазм, з яким працював тоді кожен учасник суботника, — говорив Борис Ан-

дрійович, — бо всі ми відчували, що трудимося на себе, на свій великий народ, на рідну соціалістичну Батьківщину. Це було справжнє свято праці мільйонів радянських людей.

На закінчення зустрічі Б. А. Постнов закликав усіх присутніх на вечорі і далі гідно продовжувати і множити традиції Великого почину, дружно вийти на Всесоюзний комуністичний суботник 19 квітня, присвячений 105 річчю з дня народження В. І. Леніна.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

ПЛАНИ, ПОШУКИ, ПРОПОЗИЦІЇ

ки адміністрація УВП встановлює грошові премії.

В минулому році 29 раціоналізаторів УВП подали на конкурс 38 раціоналізаторських пропозицій. 17 з них вже впроваджено у виробництво. Це дало економічний ефект 4,6 тисячі карбованців.

Підсумки конкурсу за минулий рік будуть підведені до 1 Травня, але за попередніми даними найкращими пропозиціями минулого року визнано: пропозицію слюсаря-інструментальника Костянтина Павловича Спортесного, який запропонував і впровадив закриті прозорі склянки для контролю за надходженням води на охолодження зварювальної машини. Це дозволило контролювати надходження води в апарат в процесі всієї роботи, не відволікаючи уваги від виконання основної роботи. Майстер Анатолій Сергійович

Данильченко і старший інженер НОП Валерій Ісакович Биндов запропонували змінити планування (розташування) печей на оцинкувальній дільниці. Це дозволило після травлення і промивання подавати корзини до оцинкувальних ванн електротельфером. До впровадження цієї пропозиції корзини до оцинкувальних ванн доводилося носити вручну. Хоч згадана пропозиція й не дала економічного ефекту, але значно поліпшила умови праці робітників.

Раніше вторинні флюсові коробки викидали у відходи, але зварювальник Франц Денисович Ковальський запропонував вдруге використовувати їх, це значно збільшило строк їх служби. Економічний ефект від впровадження згаданої пропозиції становить 237 карбованців. Слюсарі по ремонту обладнання

Андрій Федорович Компанієць та Василь Юхимович Старченко запровадили більш ефективну кругову систему охолодження електродів, що використовується для заготівельного зварювання, це дозволило продовжити строк їх служби.

Завдяки пропозиції слюсаря-інструментальника Віктора Івановича Колобанова знижено трудомісткість і підвищено продуктивність праці при клеюванні металевих корзин. Зміна конструкції поздовжньої гребінки металевих корзин МК-0,5, яку вніс інженер-конструктор Анатолій Львович Леонів, дала економічний ефект 4148 карбованців.

В цілому, за рахунок впровадження раціоналізаторських пропозицій і організаційно-технічних заходів в 1974 році, продуктивність праці зросла на 5,6 проти плану 4 проценти. Знижено трудомісткість виробленої продукції на 6 тисяч 30 нормо-годин, або заощаджено

ДАМО ПРОДУКЦІЮ ПОНАД ПЛАН

Включившись у соціалістичне змагання за дострокове виконання завершального року 9-ї п'ятирічки, наша зміна, яка складається з 25 чоловік щоденно виконує і перевиконує виробничі завдання.

Колектив зміни дружний, переважно кадровики, які знають і люблять свою роботу. Серед них 20 ударників комуністичної праці. Це: волочильник Ф. Я. Сторчай, робітники цвяхових автоматів Г. В. Мостовий і М. Ю. Гемай, крановщик Г. М. Тригуб та інші.

У відповідь на Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу, колектив нашого підприємства прийняв підвищені соціалістичні зобов'язання і докладає зусиль, щоб достроково виконати завдання завершального року п'ятирічки і дати країні понадпланової продукції на 55 тисяч карбованців.

Весь колектив працює під девізом: «Дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами», прагне новими трудовими успіхами зустріти 30-річчя Великої Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

М. МАСЛЮК,

змінний майстер Дніпродзержинського УВП.

Одним із напрямків технічного прогресу, передбаченого рішеннями XXIV з'їзду КПРС, є широкий розвиток творчої ініціативи трудящих мас, всебічне поліпшення роботи по раціоналізації та винахідництву. На Кіровоградському учбово-виробничому підприємстві створені всі умови для залучення передових робітників до раціоналізаторської роботи.

На підприємстві розроблено і вивішено для огляду тематику так званих «вузьких» виробничих місць. Кожен раціоналізатор може одержати кваліфіковану консультацію, допомогу в оформленні документації на запропоновану пропозицію.

Для розв'язання особливо невідкладних технічних питань виробництва та підвищення активності раціоналізаторів, адміністрація підприємства щороку оголошує конкурси на кращу пропозицію. Для переможців такого конкурсу спільно з місцевим комітетом профспі-

КВІТИ БІЛЯ ВОГНЮ ВІЧНОЇ СЛАВИ

Весь радянський народ готується урочисто відзначити 30-річчя Великої Перемоги над гітлерівськими загарбниками.

Колектив учителів і вихователів Піддубської школи-інтернату склав план підготовки до святкування 30-річчя Великої Перемоги. Одним з пунктів цього плану було відвідати братську могилу радянських воїнів у селі Серббах, Одеської області.

І ось понад п'ятдесят вихованців спецшколи разом з старшим вихователем, учасником Великої Вітчизняної війни Ісаком Леонтиновичем Лернером побували в с. Серббах.

Перед нами в усій красі і величчї постали споруди пам'ятника—комплексу загиблим воїнам. Біля Вічного вогню на почесну варту стають юні піонери Тамара Палій, Олександр Сагайдак,

Галина Євчина і Толя Шевчук. Звучить мелодія пісні «Степом». Вихованці спецшколи кладуть квіти біля вогню Вічної Слави і хвилююче мовчання вшановують бійців, які віддали життя за наше щасливе сьогодні.

Колгоспний інженер Олексій Леонтинович Гошарук, якого ми зустріли, розповів нам: «Цей меморіальний комплекс побудовано в 1972 році всього за один місяць. Колгосп ім. В. І. Леніна виділив на будівництво 100 тисяч карбованців. Будівельники працювали день і ніч не шкодуючи ні сил ні часу, як не шкодували свого життя полеглі в бою».

В пам'яті наших дітей надовго залишиться меморіальний комплекс загиблим воїнам, пам'ять про яких вони берегти будуть у своїх серцях.

В. ГРЕБЕНЮК.

В приміщенні Київського Палацу культури імені А. В. Луначарського відбувся пленум Київської обласної спортивної федерації глухих.

З доповіддю про спортивно-масову роботу обласної спортивної федерації і подальші шляхи покращення її роботи виступив голова облфедерації О. О. Трохимець.

О. О. Трохимець відзначив, що за звітний період в колективах фізкультури Києва проведена велика організаційна і виховна робота по залученню молоді до занять фізкультурою і спортом.

Доповідач також вказав на досягнення збірних команд Київської облспортфедерації в республіканських змаганнях, на яких, в окремих видах вони виборювали призиви місця. А саме: I місце — легка атлетика, футбол, городки, волейбол (жіноча ко-

ПЛЕНУМ СПОРТФЕДЕРАЦІЇ

манда); II місце — шахи, волейбол (чоловіча команда); III місце — баскетбол (чоловіча команда). Команди федерації з волейболу та баскетболу у 1974 році брали участь у змаганнях на Кубок Уккрати ДСТ «Спартак», в яких чоловіча і жіноча команди з волейболу стали лідерами змагань, а команди баскетболістів зайняли III місце. Беручи участь у складі збірної УРСР у Всесоюзних змаганнях, дев'ять спортсменів федерації стали чемпіонами СРСР.

В той же час значно нижче своїх можливостей виступили баскетболісти (жіноча), шашкісти, борці.

На пленумі виступили В. М. Кулібабенко — тренер футбольної команди, І. Т. Криволапов — за-

ступник директора по виховній роботі Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» та інші. Виступаючи вказали на недоліки, які ще мають місце в роботі федерації. Серед них: недостатня участь членів УТОГ у товариських зустрічах з чужинцями на першість міста, у змаганнях обкому профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств.

Пленум прийняв постанову, в якій особливу увагу звернув на недоліки, та шляхи їх усунення, намітив строки виконання.

Г. МЕРЕЖКО,
інструктор Київського облвідділу УТОГ.

СВЯТО ПРАЦІ

У Роздільнянському райвідділі УТОГ відбулось свято трудової слави.

Урочисту частину свята відкрив передова колгоспниця району Л. К. Чумаченко. Від імені хліборобів Роздільнянщини вона поздоровила учасників свята з початком весни завершального року дев'ятої п'ятирічки, яка знаменує успішне завершення п'ятирічки в цілому. Л. К. Чумаченко від імені хліборобів району вручила президії коровай, заповнила присутніх, що у завершальному році п'ятирічки, члени УТОГ, трудівники ланів, подолають намічені рубежі, докладуть всіх зусиль для виконання взятих соціалістичних зобов'язань.

Про успіхи членів УТОГ району та соціалістичні зобов'язання на 1975 рік доповіла голова облвідділу В. І. Семенова. Вона закликала членів Товариства активно включитися в соціалістичне змагання за дострокове виконання напружених планів завершального року п'ятирічки, дострокового виконання п'ятирічки в цілому.

Після закінчення урочистої частини учасниками художньої самодіяльності Одеського народного театру була показана комедія Педро Кальдерона «З коханням не жартують».

В. СУХОРУКОВА,

Камера уважно вдивляється в обличчя вже немолодих чоловіків і жінок з орденами і медалями на цивільних костюмах. Вони прийшли до обеліска Вічної Слави.

Так починається фільм «Битва за Київ» — серйозна робота Українських документалістів, про велику операцію радянських військ, що понад тридцять років тому визволили столицю України від німецько-фашистських загарбників.

Спочатку бачимо щемливі кадри проводів на фронт: сльози матерів, поцілунки, прощання. Кольорові кадри ще не раз зміняться в картині чорно-білими, які повернуть нас до епізодів великої битви.

...Ворожі танки, перші поранені, перші убиті. Хроніка, що показує розруху, смерть і раптом... — Яка чудова земля, як хороше жити! — чуємо ми голос за кадром.

Камера наближає нас до золотого пшеничного поля. А потім ми бачимо пам'ятник Невідомому солдатові на Дніпрі і одразу ж — Сталінградський

меморіал на Мамасовому кургані. Волга і Дніпро...

Минули роки, а вони будуть стояти, вирізьблені з каменю герої Великої Вітчизняної війни. Волга і Дніпро... Уже 30 років на Дніпрі тиша. Та ми знаємо ціну цій тиші.

Красна площа в Москві. Радянські солдати кидають фашистські знамена до підніжжя Мавзолею...

Та це буде потім.

...А поки що — бої, гарячі бої! Авторі розповідають про битву, органічно поєднуючи сучасність (обов'язково в кольорі) і хроніку тих років. Сучасність — це не лише гранітні і бронзові пам'ятники героям війни. Сучасність — не лише в цих символах народної пам'яті. Це і порослі зеленню київські кручі, на яких діти ще й досі знаходять поржавілі гільзи. Це і багатолюдний красень Хрещатик...

Фільм відзнятий за сценарієм Б. Палійчука, П. Сингаївського, А. Сиротатського.

Е. ЛІСОВА.

ПОДИВІТЬСЯ ЦЕЙ КІНОФІЛЬМ „БИТВА ЗА КИЇВ“

На фото: кадри з фільму «Битва за Київ».

У СВІТІ КНИГ

З давніх давен людей приваблювали заняття, пов'язані з розвитком сили, витривалості, мужності. Згодом виникли різні види спорту і, зокрема, боротьба. Та й вона в своєму розвитку має багато різновидностей: вільна, класична, самбо, дзю-до, чимало національних. Сьогодні наша розмова піде про боротьбу — дзю-до.

Нещодавно видавництво «Здоров'я» випустило перший в нашій країні методичний посібник з боротьби дзю-до.

Трохи історії. Нині не існує єдиної теорії про походження цього виду боротьби, в ній тісно переплелися легенди й дійсність. Проте вважають, що дзю-до народилося з джі-джітсу і одразу набуло великої популярності в Японії. Нині цим видом спорту на його батьківщині займаються п'ять мільйонів чоловік і жінок. Він входить до програми шкільного навчання.

У Радянському Союзі дзю-до почали вивчати за кілька років перед XVIII Олімпійськими іграми. А перше знайомство з цим видом спорту відбулося у нас ще 1957 року. Тоді гостями радянських самбістів стали дзюдоїсти Угорщини. Матч закінчився з «сучим» рахунком на нашу користь.

Після цього почалося тріумфальне сходження спортсменів Країни Рад до вершин перемоги. Досить сказати, що в період 1962—1974 рр. збірна СРСР з дзю-до в чемпіонатах Європи вісім разів посідала перше місце, один раз — друге і чотири рази — третє, тоб-

то щоразу потрапляючи до числа призерів командних змагань. Ще більше переможців і призерів особистих першостей.

Відродно відзначити, що на Україні є теж чимала плеяда відмінних майстрів дзю-до. Звання чемпіонів Радянського Союзу та Європи в особистих і командних змаганнях неодноразово завоювали Володимир Саунін, Анатолій Бондаренко, Сергій Новиков, Володимир Кусніш, Сергій Мельниченко, Анатолій Новиков, Микола Козицький, Олександр Шуклін.

Проте все нове, що існувало й виникало у світовій боротьбі, ставало надбанням лише провідних фахівців і спортсменів, котрі проводили міжнародні зустрічі, брали участь у спеціальних семінарах. А численна армія тренерів працювала, маючи обмежені відомості про новинки дзю-до, покладаючись лише на власний досвід і винахідливість. Вся біда в тому, що в країні бракувало кваліфікованих посібників, так би мовити, для масових занять.

В певній мірі цю проблему вирішує книга С. Матвеева і Я. Волощука «Боротьба дзю-до». Автор розповідає про історію виникнення дзю-до, її особливості, про всі види підготовки спортсменів: технічну, тактичну, фізичну, психологічну, наводять основні положення правил змагань, пояснюють термінологію. Викладення прийомів боротьби добре проілюстроване малюнками, що, безперечно, сприятиме кращому їх засвоєнню.

Вітаючи «першу ластівку», якою є розглянутий посібник, ми щиро радімо тренерам, спортсменам, усім прихильникам дзю-до взяти його «на озброєння».

М. ЧЕРНЕГА.

ІЗ ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

ПАРТИЗАНСКАЯ

Синеет даль туманная
За Волгой и Днепром...
Фашистскую Германию
Жестокий ждёт разгром.
Теперь фашисты подняли
Предсмертный дикий вой:
Они как будто поняли,
Куда пошли войной.
За Родину великую
Дерётся партизан.
Над гитлеровской кликою
Сгущается туман.
Войною грозной, мстительной
Ответил им народ:
Хотели «истребительной»,
Так получайте, вот —
За каждой снежной веткою,
За каждым деревцом
Их встретит пуля меткая
Невидимых бойцов.
Синеет даль туманная
За Волгой и Днепром...
Фашистскую Германию
Жестокий ждёт разгром.

Я ВЕРНУСЬ

Сквозь кусты и колючие ветки,
Снова вражье прорвал кольцо,
Я вернулся сейчас с разведки
И прочел твое письмо.

Ветер мартовский пахнет сеном,
Тихо к сердцу крадется грусть...
Я вернусь, дорогая Лена,
Скоро, скоро к тебе вернусь.
Я не мог бы уснуть ни разу,
Если б вдруг сказали, что мне
В мыслях встретиться

с голубоглазой
Не придется наедине.
Знаешь: пуля боится смелых,
Я вернусь, дорогая Ленок,
И опять из ромашек белых
Я сплету для тебя венок.

И. САПОЖНИКОВ.

1942—1943 г.г.

У ДНІ ВІЙНИ

До юнака повзли вже санітари...
Вмираючи, він згадував свій край:
Далеку Корнинщину, звук
На Новій Греблі в незабутній май.
Там, де був дот — лишилися руїни.
Він підірвав його й лежить в ріллі...
І вість сумну в село на Україну
Принесли в час весняний журавлі.
...Із ворогом боролась Батьківщина,
І кров лилася на передвій...
І наймолодшого свого сина
Благословила сива мати в бій.

КОЛИ ПОЧУЮ ГРІМ

Коли в грозу почую грім,
То зразу думка: б'ють гармати...
В уяві бачу: вбита мати
Лежить з дитяточком своїм...
Я дуже заздрю молодим.
Не бачили їх чисті очі
Тих чорних днів, кривавих ночей
І грім для них, як справжній грім.

Г. СТОЛЯРЧУК.

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252021, м. Київ-21, Кловський узвіз, 18,
телефон 93-39-27.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського
общества глухих.

ИНДЕКС 60981. Київ, друк. КДВО УТОГ, зам. 136—15.400. 75 р.